

[Guldberg.]

bragt en direkte repræsentation for befolkningerne i de ni medlemslande. Det er på høje tid, at den danske regering — også under hensyn til det, jeg sagde før om opfattelsen af Danmark — opgiver en tvetydig holdning til dette spørgsmål. Det er lykkedes at skabe en mærkværdig opfattelse af dansk demokrati uden for Danmark. I andre lande har man den opfattelse, at hvis demokratiet skal komme til udtryk, må det ske igennem direkte valg, og hvis folk skal gå til valg, så må det være meningen, at de selv skal have lov til at vælge, hvem der skal repræsentere dem og tage et ansvar over for dem. Vi har brug for, at disse enkelte menneskers synspunkter og meninger kommer til orde direkte. Det europæiske Parlament kommer jo til at varetage vigtige opgaver. Vi kan ikke være tjent med, at dette ikke vælges ved almindeligt og direkte valg. Jeg vil derfor opfordre regeringen til nu at bringe hele den diskussion til afslutning og til at erkende, at det eneste rigtige standpunkt er, at også i Danmark får vi nogle regler, som er fælles, og som er for direkte valg i hele Europa.

Jeg vil gerne sige, at vi er i venstre lidt skeptiske over for Det europæiske Råds stilling. Hr. Tindemans har set en mulighed i at give Rådet lidt større beføjelser, en stærkere placering. Jeg skal ikke bestride, at det måske kan føre til visse fremskridt, men vi må på den anden side advare imod at bringe stedet for de egentlige beslutninger længere væk fra befolkningen. Lige så klart som vi må gå imod, at nationale regeringer og administrationer skyder sig ind som medlem og forhindrer vælgerne i at komme til orde, lige så vel er vi imod, at afgørende beslutninger fjernes fra indflydelse fra de fælles organer, som Det europæiske Parlament og Den europæiske Kommission er.

Det viser sig gang på gang, at når vi skal til de konkrete sager, så er Danmark interesseret i, at der kan opnås ensartede fællesregler, og at de bliver kontrolleret af den Kommission, som er fælles, og ikke er underkastet de enkelte nationale regeringers vilkårlighed. Energipolitik er et enkelt eksempel. Det er uacceptabelt for os som danskere at skulle have en europæisk energipolitik, som er under kontrol af de enkelte landes regeringer, hvorimod vi i høj grad kan være

tjent med at få en energipolitik, som er kontrolleret af Fællesskabets fælles organer og dermed først og fremmest af Kommissionen.

Sådan vil det efter vores opfattelse være, hver gang vigtige interesser er på spil, og derfor er det også en klar dansk interesse, at Den europæiske Kommissions stilling styrkes i forhold til Ministerrådet og i forhold til de nationale regeringer.

Hr. Tindemans siger det selv i slutningen af sin beretning: Vi er mere og mere afhængige af verden omkring os. Det gælder alle ni medlemslande. Små lande som Danmark har været vant til denne afhængighed længe. Vi har måtte lære at leve med den, og vi har ofte måttet finde os i, at andre og større landes regeringer og nationale administrationer kunne sikre sig en fortrinsstilling, som vi mere eller mindre har været med til at betale for. Vel, der har været gode træk også i det internationale samarbejde, men det har altid været underkastet det nationale overherredømme, og det er en væsentlig ting for de store lande og en ulempe for de små.

Det, der er sket, er, som det også er sagt tidligere her i dag, at de nationale regeringer og de nationale administrationer på grund af udviklingen har fået stadig mindre indflydelse på de afgørende faktorer, som bestemmer vort samfunds fremtid. Det gælder regeringens indflydelse udadtil over for omverdenen, men det gælder så sandelig også de nationale regeringers handlefrihed og mulighed for at varetage nationale interesser i deres eget område. De vesteuropæiske lande er for små til at varetage deres interesser over for omverdenen hver for sig, men samtidig har regeringerne — måske bl. a. af den grund — i for høj grad beskæftiget sig med ting, som egentlig var bedre tjent med en større decentralisering og en større spredning. Det er det, hr. Tindemans kalder „afmægtighedens dobbelte spiral“, som både udadtil og indadtil fører til en stadig større mangel på evne til at løse afgørende og vigtige opgaver, i dag først og fremmest inflation, arbejdsløshed og bevarelse af vores sikkerhed og vores personlige frihed. Disse opgaver kan ikke tages alvorligt nok.

Der er ikke nogen som helst fornuftig grund til, at den danske regering eller det danske folketing skulle repræsentere en modvillig og negativ indstilling over for enhver positiv bestræbelse for, at alle medlemslande